

αντίο μπάτμαν

είναι και λίγο, από εκεί που στοιβάζονταν τέσσερεις και πέντε σε ένα κελί επειδή ήταν γεμάτες οι φυλακές, τώρα υπάρχει μια σχετική άνεση μέχρι τρεις σε ένα κελί, δύο επί τρία βέβαια- το φαγητό εξακολουθεί να είναι μια αθλιότητα, να μην τρώγεται, θέρμανση δεν υπάρχει, ξεπαγιάζουμε. Οι συνθήκες δηλαδή καθημερινής διαβίωσης, δεν έχουν αλλάξει καθόλου.

-Τελευταία ερώτηση. Διάφοροι αναγνώστες σου μου ζήτησαν να σε ρωτήσω πώς καταφέρνεις να διατηρείς τη δημιουργική σου δράση μέσα στις δύσκολες συνθήκες της φυλακής;

-Τάσος Θεοφίλου: Βασικά μάλλον δεν είναι ότι καταφέρνω να τη διατηρώ, είναι μάλλον, περισσότερο μια αναγκαιότητα και για ψυχολογικούς λόγους, γιατί υπάρχει μια ανάγκη για δημιουργικότητα, η οποία σου στερείται μέσα στην φυλακή, να μπορέσει κάπως να διοχετευτεί. Από την άλλη υπάρχει κι ένα ολόκληρο σύμπαν, που ανοίχτηκε μπροστά μου -ελπίζω να κλείσει σύντομα. Εν πάση περιπτώσει, απ' την στιγμή που ανοίχτηκε και απ' την στιγμή που η φυλακή ούτως η άλλως αποτελεί σχεδόν μια μυστική κατάσταση, απ' την στιγμή που δεν είναι δημόσια σε όλο τον κόσμο θεωρώ, ότι με κάποιο τρόπο πρέπει αυτά τα πράγματα να δημοσιοποιηθούν. Να διαβάσει ο κόσμος για το πώς λειτουργεί η φυλακή. Ούτως ή άλλως τα περισσότερα διηγήματά μου τα τελευταία χρόνια αφορούν ζητήματα της φυλακής ή ανθρώπους της φυλακής.

-Ωραία σε ευχαριστώ πολύ Τάσο. Καλή τύχη με την δίκη.

-Τάσος Θεοφίλου: Εγώ ευχαριστώ.

φλεβάρης 2017

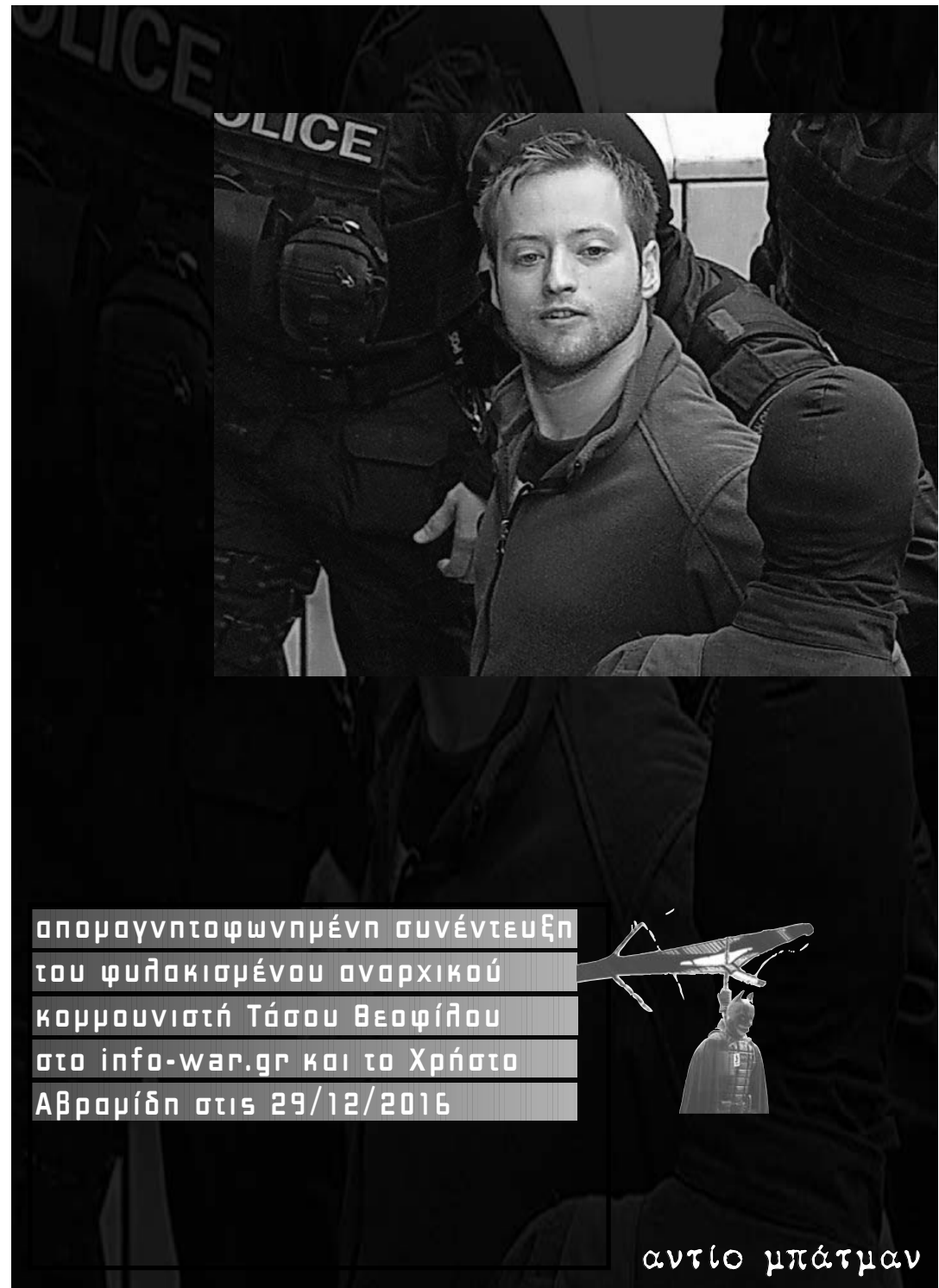
αντίο μπάτμαν

για την αλληλεγγύη στον Τάσο Θεοφίλου

antiobatman16@gmail.com

για περισσότερα κείμενα του Τάσου Θεοφίλου

<https://astop.espivblogs.net/>

απομαγνητοφωνημένη συνέντευξη
του φυλακισμένου αναρχικού
κομμουνιστή Τάσου Θεοφίλου
στο info-war.gr και το Χρήστο
Αβραμίδη στις 29/12/2016

αντίο μπάτμαν

-Καλησπέρα Τάσο.

-Τάσος Θεοφίλου: Καλησπέρα.

-Έχει ξεκινήσει το εφετείο σου και συνήθως οι κρατούμενοι με βαριές ποινές περιμένουν τη συγκεκριμένη διαδικασία για να κριθεί εκ νέου η ποινή τους. Εδώ όμως είχαμε απ' την αρχή κάποιες αρνητικές εξελίξεις για σένα. Τι ακριβώς έχει συμβεί;

- Τάσος Θεοφίλου: Ναι, ας πάρουμε τα πράγματα απ' την αρχή. Και λέγοντας από την αρχή εννοώ το πρωτόδικο δικαστήριο, το οποίο κράτησε τρεις μήνες και στο τέλος όταν έφτασε η ώρα της απόφασης, παρότι ο προεδρεύων τουλάχιστον της έδρας έδειξε από την αρχή τις καταδικαστικές του διαθέσεις, υπήρχε ακόμα η σκέψη ότι υπό το βάρος της απουσίας στοιχείων δε θα μπορούσε να υπάρξει κάποια άλλη απόφαση, παρά αυτή της απαλλαγής μου απ' τις κατηγορίες. Ωστόσο κάτι τέτοιο δεν έγινε, αντί αυτού υπήρξε μια διαφωνία μεταξύ των μελών της έδρας. Τα δύο μέλη, εκτός του προεδρεύοντος, ήθελαν να κρατήσουν μια πιο συμβιβαστική λύση, ανάμεσα στις επιταγές (κατά μια έννοια) τις μιντιακές και τις πολιτικές της καταδίκης μου και ανάμεσα φυσικά, απ' την άλλη πλευρά, στην απουσία στοιχείων. Οπότε επέλεξαν τη λύση της μερικής καταδίκης μου για κάποια από τα αδικήματα. Με απάλλαξαν στην πραγματικότητα από τη συμμετοχή μου στην οργάνωση Συνομωσία Πυρήνων της Φωτιάς και μου υποβαθμίσανε την κατηγορία της ανθρωποκτονίας σε απλή συνέργεια σε ανθρωποκτονία. Μου κρατήσανε επίσης την κατηγορία της ληστείας. Ο προεδρεύων της έδρας ήθελε να καταδικαστώ για όλα... Επομένως αυτή η διαφωνία τους, επέτρεψε σε κάποιον εισαγγελέα, όχι της έδρας, αλλά κάποιου του ίδιου βαθμού (κάτι που προβλέπεται απ' τον νόμο) να ασκήσει και αυτός έφεση υπέρ του νόμου, κατά μία έννοια, προκειμένου να καταδικαστώ για όλες τις κατηγορίες, όπως ήθελε ο προεδρεύων. Έφεση φυσικά άσκησα και εγώ υπέρ της απαλλαγής μου από όλες τις κατηγορίες... Οπότε υπάρχει αυτή η ιδιαιτερότητα σε αυτό το εφετείο, ότι εκδικάζεται όλη η υπόθεση απ' την αρχή σα να μην έχουν υπάρξει απαλλαγές από κάποιες κατηγορίες.

-Υπάρχουν και κάποιες άλλες αρνητικές συνέπειες σε αυτό που συνέβη;

- Τάσος Θεοφίλου: Υπάρχει μια συνέπεια η οποία είναι η εξής: αφαιρεί ουσιαστικά τη δυνατότητα να παραπεμφθεί η υπόθεση σε μεικτό ορκωτό δικαστήριο, δηλαδή σε δικαστήριο που πέρα από τους τακτικούς δικαστές

τάξης και του κεφαλαίου σε σχέση με τη δικαιοσύνη, θεωρώ ότι το να μάχεσαι ενάντια στη δικαιοσύνη αυτή και όλο τον κόσμο της και όλη την ιδεολογία της, σε κάνει εκ των πραγμάτων ένοχο. Επομένως το να είσαι αναρχικός είναι κάτι που εμπερικλείει όλα τα αδικήματα στην πραγματικότητα. Και μ'αυτήν την έννοια φυσικά και δηλώνω ένοχος. Από κει και πέρα, φυσικά αρνούμαι τις συγκεκριμένες κατηγορίες, τόσο ως προς το σκέλος της συμμετοχής μου στην ΣΠΦ, όσο και ως προς το σκέλος της συμμετοχής μου στην ληστεία της Πάρου και προφανώς δε σκότωσα και δε θα μπορούσα να σκοτώσω κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες και για οποιονδήποτε λόγο έναν άοπλο πολίτη.

-Διαβάσαμε και το νέο σου βιβλίο "32 βήματα". Ποια είναι η κατάσταση στις φυλακές σήμερα;

-Τάσος Θεοφίλου: Στο βιβλίο προσπαθώ να δώσω, στο ένα μέρος, μια πιο υπαρξιακή διάσταση σε σχέση με τη φυλακή, στο δεύτερο μέρος, μια πιο τεχνική. Γενικά η φυλακή μπορώ να πω ότι είναι στην πραγματικότητα μια αποθήκη της περισσευούμενης εργατικής δύναμης και είναι ένα καζάνι στο οποίο οι αποκλεισμένοι, οι άνεργοι, οι φτωχοί ή όσοι καταλήγουν στη φυλακή, εμποδώνουνε στην πραγματικότητα ότι δεν έχουν επιλογές στη ζωή τους παρά μόνο τη δυνατότητα να αποκτήσουν μια θέση εργασίας στην παραβατική οικονομία. Μ'αυτό τον τρόπο η φυλακή ανακυκλώνει την εγκληματικότητα.

-Έχουν αλλάξει πράγματα μετά τις τελευταίες πολιτικές και νομοθετικές κινήσεις;

-Τάσος Θεοφίλου: Για να είμαι αντικειμενικός, δεν έχει αλλάξει τίποτα. Για να είμαι αντικειμενικός έχουνε γίνει κάποια πολύ δειλά βήματα σε σχέση με την αποσυμφόρηση των φυλακών. Υπάρχουν κάποιες διατάξεις, οι οποίες βοηθάνε τους κρατούμενους να αποφυλακιστούν με κάποιες διευκολύνσεις, εκτίοντας πάλι ένα σοβαρό μέρος της ποινής τους, απλά τους απαλλάσσουν από τη συλλογή μεροκαμάτων. Είναι μικρότερο το ποσοστό εργασίας που πρέπει να έχεις, προκειμένου να αποφυλακιστείς. Και πράγματι αυτό έχει οδηγήσει σε κάποιες αποφυλακίσεις και υπάρχει μια σχετική αποσυμφόρηση. Γίναν και κάποια πολύ δειλά βήματα, σε σχέση με εκπαιδευτικά ζητήματα μες την φυλακή. Ωστόσο, κάποια δειλά βήματα, πολύ απέχει από το να πεις ότι κάτι έγινε. Να πω και κάτι σε σχέση με τις συνθήκες διαβίωσης. Αν εξαιρέσεις την αποσυμφόρηση -που δεν

αγωγή, προκειμένου να καταδικαστώ. Αυτό αποκαλύφθηκε φυσικά σχεδόν κατά λάθος. Το δήλωσε μια κυρία καθώς κατέθετε, ότι “μας είπαν αυτό να πούμε”. Ο πρόεδρος βέβαια το ξεπέρασε με ένα “έλα μωρέ συμβαίνουν αυτά”. Με όλο αυτό το κλίμα, με όλη αυτή την πίεση βρέθηκε ένας εργαζόμενος της τράπεζας να πει ότι “δεν ξέρω, ενδεχομένως σε κάποιες γωνίες του προσώπου μπορεί και να μοιάζει”. Αυτό φυσικά πολύ απέχει από την αναγνώριση.

- Πάμε τώρα στην άλλη υπόθεση για την οποία κατηγορείσαι εκ νέου. Μιλώ για τη συμμετοχή στη ΣΠΦ. Αρχικά είχες αθωωθεί, σήμερα ξαναδικάζεσαι. Τι υπάρχει στο κατηγορητήριο και ποια είναι η δικιά σου εκτίμηση;

- Τάσος Θεοφίλου: Η δίωξη βασίζεται σε δύο συναντήσεις, μία υπαρκτή και μια ανύπαρκτη, που είχα με κατηγορούμενους και καταδικασμένους πλέον για τη συγκεκριμένη οργάνωση, όμως που οι ίδιοι αρνούνται τη συμμετοχή τους. Η πρώτη αφορά τον φίλο, σύντροφο και συμφοιτητή Κώστα Σακκά, η οποία είναι και υπαρκτή όντως. Η συνάντηση -εντάξει, ήταν πολύ ύποπτη- καθότι ήταν σε ένα σουβλατζίδικο με την επωνυμία “Ο Σάββας” και παραγγειλαμε σουβλάκια. Υπάρχει και μία αναφορά σε μια ανύπαρκτη συνάντηση μου σε ένα ΚΤΕΛ, στο οποίο υποτίθεται παρείχα μέτρα αντιπαρακολούθησης στον Γιώργο Καραγιαννίδη, ο οποίος κουβαλούσε ένα σακβουαγιαζ -άκου τώρα- καθώς αυτός πήγαινε στο Αγρίνιο. Το ενδιαφέρον είναι ότι εγώ δεν έχω πάει ποτέ στο Αγρίνιο, όπως επίσης το Γιώργο τον γνώρισα στην φυλακή μετά από κάποια χρόνια. Δεν τον ήξερα καν δηλαδή. Επομένως η συνάντηση είναι ανύπαρκτη. Το δικαστήριο, ακόμα και οι δύο δικαστές που ήθελαν να με απαλλάξουν από τη συμμετοχή στην οργάνωση δε δεχτήκαν, ότι εγώ δεν ήμουν α’ αυτό το λεωφορείο. Δεχτήκαν απλά ότι και να ήμουν δε σημαίνει κάτι. Και πράγματι ακόμα και να ήμουν, το γεγονός ότι είμαστε σε ένα ίδιο λεωφορείο, στο ίδιο λεωφορείο με έναν άνθρωπο που κουβαλάει ένα σακβουαγιαζ, δε μπορώ να καταλάβω με ποιον τρόπο μπορεί να σε συνδέσει με οτιδήποτε.

- Στο τελευταίο σου κείμενο αποδέχεσαι μια κάπως ιδιότυπη ενοχή αλλά διαφορετική από αυτά για τα οποία κατηγορείσαι.

- Τάσος Θεοφίλου: Καθώς η ποινική δικαιοσύνη και ο ποινικός κώδικας είναι στην πραγματικότητα η κωδικοποίηση της ιδεολογίας της αστικής

δικάζουνε και πολίτες, οι οποίοι προφανώς ας πούμε είναι λιγότερο ευάλωτοι, σε όποιες υπόγειες ή μη πιέσεις και μπορούν να κρίνουν κάπως πιο αντικειμενικά. Κάτι που θα οδηγούσε με βεβαιότητα στην απαλλαγή μου απ’ τις κατηγορίες. Κάτι τέτοιο απ’ τη στιγμή που ξαναδικάζομαι για συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση δε μπορεί να συμβεί, γιατί αυτές οι υποθέσεις παραπέμπονται πάντα σε πενταμελή εφετεία και όχι σε μεικτά ορκωτά.

- Είχαμε δυο ενστάσεις από την πλευρά της υπεράσπισης. Τι συνέβη μ’ αυτές;

- Τάσος Θεοφίλου: Ναι, στην πρώτη συνεδρίαση. Απορρίφθηκαν και οι δύο. Η πρώτη ένσταση είχε να κάνει ακριβώς με την απόρριψη της έφεσης, που άσκησε ο εισαγγελέας, η οποία απορρίφθηκε. Η δεύτερη είχε να κάνει με την παραπομπή μου πάλι σε μεικτό ορκωτό, όμως με ένα τελείως διαφορετικό σκεπτικό... Με την έννοια ότι εφόσον ακριβώς κατηγορούμαι με βάση τον τρομονόμο και επειδή ο τρομονόμος στην πραγματικότητα περιγράφει πολιτικά αδικήματα, και επειδή τα πολιτικά αδικήματα κατά το σύνταγμα δικάζονται από μεικτά ορκωτά δικαστήρια, θα έπρεπε αυτές οι υποθέσεις να δικάζονται από μεικτά ορκωτά. Κάτι που δεν έγινε δεκτό από την έδρα, γιατί έχουν ούτως ή άλλως μια τελείως διαφορετική αντιμετώπιση στο τι είναι και στο τι δέχονται να προσδιορίσουν ως πολιτικό αδίκημα.

- Πιστεύεις ότι όλες αυτές οι αποφάσεις έχουν στοιχεία πολιτικής επιλογής;

- Τάσος Θεοφίλου: Πιστεύω ότι όλες, όχι μόνο οι αποφάσεις, όλες οι διώξεις έχουν στοιχεία πολιτικά, βασικά είναι πολιτικές διώξεις στην πραγματικότητα, είτε μιλάμε για τα μέλη των οργανώσεων, είτε μιλάμε για μη μέλη, τα οποία κατηγορούνται ως μέλη, όπως είμαι εγώ. Υπάρχει ούτως ή άλλως ένα αντιαναρχικό πογκρόμ, το οποίο έχει ξεκινήσει από το Σεπτέμβριο του 2009, με όχημα τη ΣΠΦ. Και υπό την ομπρέλα της οποίας προσπάθησαν με τη σειρά ετών να δημιουργήσουν μια σειρά διώξεων αναρχικών με την κατηγορία της ένταξης και συμμετοχής στην συγκεκριμένη οργάνωση, βασιζόμενοι σε στοιχεία από σαθρά μέχρι ανύπαρκτα και ποινικοποιώντας φιλικές και συντροφικές σχέσεις. Φθάσανε ας πούμε φίλοι φίλων, και με ακόμα πιο μακρινές σχέσεις, να κατηγορούνται για συμμετοχή στη συγκεκριμένη οργάνωση.

-Πάμε στην υπόθεση. Όλα ξεκινούν με ένα ανώνυμο τηλεφώνημα.

-Τάσος Θεοφίλου: Στην πραγματικότητα αυτό το ανώνυμο τηλεφώνημα με το οποίο ξεκινάει η δικογραφία για τη συγκεκριμένη δίωξη, είναι μια αφορμή για να ξετυλιχθεί το αφήγημα της αντιτρομοκρατικής. Θεωρώ ούτε οι ίδιοι ενδιαφέρονται να γίνουν πειστικοί ως προς αυτό το τηλεφώνημα, σε σχέση με το πόσο είναι υπαρκτό ή όχι. Πρόκειται για ένα υποτιθέμενο τηλεφώνημα αγνώστου στην υπηρεσία τους, στο οποίο αυτός ο άγνωστος αναφέρει το όνομά μου, το μικρό μου όνομα μόνο, περιγράφει κάποια εξωτερικά μου χαρακτηριστικά, τους βεβαιώνει ότι έχω συμμετοχή τόσο στη ΣΠΦ όσο και στη ληστεία της Πάρου και τους ενημερώνει ότι βρίσκομαι στον Κεραμεικό, όπου τελικά και συλλαμβάνομαι. Αυτός στην πραγματικότητα είναι, ένας καθόλου αληθοφανής ωστόσο, ο μοναδικός τρόπος να αποφύγει η αντιτρομοκρατική να παραδεχτεί ή να δείξει με κάποιο τρόπο ότι η σύλληψη μου ήταν σχεδιασμένη.

- Ας εξετάσουμε μία μία τις ενδείξεις, όπως αυτές έχουν κατατεθεί από το κατηγορητήριο. Υπάρχει ένας συλλογισμός που λέει ότι οι ληστές δεν έκλεψαν τους πελάτες παρά μόνο την τράπεζα άρα είναι ιδεολόγοι, άρα είναι αναρχικοί.

-Τάσος Θεοφίλου: Ναι, έχει ένα ενδιαφέρον σίγουρα η θεωρία... η θεωρία πως οι δράστες είναι αναρχικοί, δεν το συνάδουν οι δικαστές από το γεγονός ότι σκοτώθηκε ένας άοπλος πολίτης σε αυτή τη ληστεία αλλά από το γεγονός ότι οι δράστες δεν έκλεψαν χρήματα πελατών πολιτών. Μέσα σε όλη αυτή την τραγικότητα και την αντιφατικότητα του σκεπτικού αυτού θα είναι σίγουρα μια θετική αναγνώριση της δικαστικής εξουσίας απέναντι στον αναρχικό χώρο, η οποία με την σειρά της αντανάκλα την αποδοχή που έχει ο αναρχικός χώρος από την κοινωνία. Ωστόσο, πέρα από αυτό, είναι κάτι εξαιρετικά ανακριβές. Δεν υπάρχει ληστής τραπεζών ποινικός ή αναρχικός, ας πούμε για τους ποινικούς -γιατί έχω γνωρίσει αρκετούς τα τελευταία τέσσερα και κάτι χρόνια που βρίσκομαι στη φυλακή- να παίρνει ένα τόσο υψηλό ρίσκο να ληστέψει μια τράπεζα και να κλέβει τα λεφτά των πελατών. Άμα σκόπευε να κάνει κάτι τέτοιο προφανώς θα έκανε διαρρήξεις σε σπίτια, θα έκλεβε τσάντες από γιαγιάδες, θα έκλεβε περλίττερα, θα έκανε άλλου είδους αδικήματα. Επομένως είναι ένα σκεπτικό τελείως αβάσιμο.

- Στο κατηγορητήριο χρησιμοποιούνται αποσπάσματα από μέσα

είμαι καθόλου βέβαιος ότι αυτή η τσάντα έγγραφε πάνω "Πάρος", δεν το αμφισβητώ, δε θυμάμαι τι έγραφε, δεν είχα παρατηρήσει ποτέ, απλά έχει μια σημασία, ότι δεν εμφανίζεται στις φωτογραφίες με τα ευρήματα, ενώ θεωρείται στοιχείο κάπως. Είναι άλλο ένα εύρημα το οποίο δεν έχει φωτογραφηθεί.

-Είναι και ένα κινητό που βρέθηκε από την αστυνομία στον τόπο της ληστείας και στη συνέχεια της δολοφονίας και θα ήθελα να σε ρωτήσω τι έχει βγει από αυτό το κινητό, πόσο έχει διερευνηθεί, αν αποδεικνύεται κάτι;

-Τάσος Θεοφίλου: Επίσης ήταν κάτι που απασχόλησε ως ένα βαθμό την πρωτόδικη διαδικασία. Καταρχήν να ξεκαθαρίσω κάτι. Δε θεωρώ ότι η αστυνομία δεν κάνει την δουλειά της. Θεωρώ ότι η αστυνομία κάνει μια χαρά την δουλειά της, και συγκεκριμένα η αντιτρομοκρατική. Δεδομένου ότι η δουλειά τους δεν είναι η εξιχνίαση εγκλημάτων, αλλά η κατασταλτική διαχείριση του αναρχικού χώρου και το κάνει με αρκετά μεγάλη επιτυχία. Αυτό που προκύπτει από το κινητό που βρέθηκε εκεί πέρα, είναι μια αδιαφορία της αστυνομίας να εξετάσει ενδελεχώς, προκειμένου να την οδηγήσει σε κάποια κατεύθυνση. Και ακριβώς αυτή η αδιαφορία της είναι κάπως ενδεικτική, ότι δε θέλανε να βρουν κάποιον απ' τους δράστες, αλλά θέλανε οι έρευνες να οδηγηθούν σε εμένα συγκεκριμένα. Επομένως προφανώς αποφύγανε οποιαδήποτε προβλήματα θα τους οδηγούσαν σε αντιφάσεις σε σχέση με το αφήγημα που θέλανε να δημιουργήσουνε.

-Σημαντικό στοιχείο σε μια δίκη πάντοτε είναι οι μάρτυρες. Και σ' αυτή τη δίκη νομίζω υπάρχουν περίπου είκοσι μάρτυρες. Αυτοί τι λένε; Σε έχουν αναγνωρίσει;

-Τάσος Θεοφίλου: Είναι γεγονός ότι από τους είκοσι περίπου μάρτυρες, συμπεριλαμβανομένων και των αξιωματικών της αντιτρομοκρατικής και των εργαζόμενων στην τράπεζα και των αυτοπτών μαρτύρων, κανένας δε με έχει αναγνωρίσει... Και το ιδιαίτερο μάλιστα είναι, ότι ακόμα και ο τμηματάρχης της αντιτρομοκρατικής, ο οποίος έστησε όλη τη δίωξη δήλωσε στο δικαστήριο ότι "εγώ δεν ξέρω τίποτα, μπορεί και να μην ήταν ο άνθρωπος στη ληστεία". Νομίζω είναι λίγο ενδεικτικό. Αναγνώριση δεν υπάρχει προφανώς. Εντωμεταξύ αποκαλύφθηκε στη διαδικασία, ότι είχε γίνει ένα σεμινάριο της πολιτικής αγωγής της τράπεζας προς τους ταμίες, προκειμένου να καταθέσουνε τα πράγματα που συνέφεραν την πολιτική

-Τάσος: Ναι. Αυτό το δικαίωμα προβλέπεται εδώ και περίπου ενάμιση χρόνο μετά την απεργία πείνας των πολιτικών κρατουμένων που είχαμε κάνει... Και πάλι προβλέπεται με κάποιους περιορισμούς. Στην πραγματικότητα δεν έχει νομίζω πρόσβαση στο ίδιο το εύρημα, αλλά η πρόσβασή του ξεκινάει ένα βήμα μετά. Δεν είμαι ειδικός για να καταλαβαίνω τις λεπτομέρειες. Εν πάση περιπτώσει, είναι ένα βήμα που έχει γίνει αλλά έχει γίνει σχετικά πρόσφατα.

-Εσύ δεν είχες κάποια τέτοια δυνατότητα έτσι;

-Τάσος Θεοφίλου: Τότε δεν υπήρχε αυτή η δυνατότητα.

-Μια άλλη ερώτηση είναι το πώς η αστυνομία ή η αντιτρομοκρατική πήρε δείγμα DNA από σένα.

-Τάσος Θεοφίλου: Προφανώς αρνήθηκα να δώσω DNA. Καταφύγαμε στη βία, καταφέρανε φυσικά να αποσπάσουν το DNA με τη μέθοδο του πνιγμού, με τη μέθοδο του στραμπουλήγματος τα αποτυπώματα.

-Τι εννοείς μέθοδο του πνιγμού;

-Τάσος Θεοφίλου: Σου σφίγγουν το λαιμό, σου κρατάνε και τη μύτη και πρέπει να ανοίξεις το στόμα. Να κάνω και ένα σχόλιο σε σχέση μ' αυτό, σε σχέση με την άρνησή μου, και δεν είναι μόνο δική μου άρνηση φυσικά, είναι όλων των αναρχικών κρατούμενων ή κατηγορούμενων. Έχει δύο σκέλη. Το ένα έχει να κάνει με μια προφανή άρνηση, έστω και σε συμβολικό επίπεδο, να συνεργαστούμε με οποιονδήποτε τρόπο με την αστυνομία. Αλλά υπάρχει και μια δεύτερη διάσταση σε σχέση με το DNA... ότι φέρει ένα πλήθος πληροφοριών, με αδιευκρίνιστες ακόμα δυνατότητες αξιοποίησης. Επομένως υπάρχει μια πολύ συγκεκριμένη επιφύλαξη.

-Επίσης όταν σε συνέλαβαν είχες μαζί σου μια τσάντα που έγραφε "Πάρος" σύμφωνα με το κατηγορητήριο. Τι ακριβώς μπορεί να αποδεικνύει αυτό;

-Τάσος Θεοφίλου: Καταρχήν μπορεί να αποδεικνύει πάρα πολλά πράγματα. Όπως ας πούμε, ότι μπορεί να έχω πάει στην Πάρο ή να έχει πάει κάποιος φίλος μου στην Πάρο και να μου την έχει κάνει δώρο. Τώρα πώς όπου γράφει "Πάρος" μπορεί να σε σχετίσει με μια ληστεία και μια ανθρωποκτονία ή τη συμμετοχή σε μια οργάνωση... εντάξει, νομίζω καταλαβαίνουμε όλοι πόσο απέχει. Επίσης υπάρχει ένα ζήτημα, ότι εγώ δεν

μαζικής ενημέρωσης και μάλιστα η υπεράσπιση εκτιμά ότι παραβιάζεται και το τεκμήριο αθωότητας.

-Τάσος Θεοφίλου: Στην πραγματικότητα δεν έχει παραβιαστεί το τεκμήριο της αθωότητας, έχει τσαλαπατηθεί, με τρόπο που πλήττει περισσότερο το κύρος της δικαστικής εξουσίας. Και τι εννοώ με αυτό. Το τεκμήριο της αθωότητας στην πραγματικότητα, το νόημά του δεν είναι να προστατέψει τον κατηγορούμενο από την αστυνομία ή απ' τα ΜΜΕ, αλλά ακριβώς να προστατέψει το κύρος της δικαστικής εξουσίας, κρατώντας μόνο για τον εαυτό της τη δυνατότητα να κηρύττει κάποιον κατηγορούμενο αθώο ή ένοχο. Μέχρι τη στιγμή που η ποινική δικαιοσύνη, θα κρίνει τελεσίδικα και αμετάκλητα... θα πάρει μια απόφαση τελεσίδικα και αμετάκλητα, ο κατηγορούμενος τεκμαίρεται αθώος, προκειμένου με αυτή την κρίση να διατηρηθεί το μονοπώλιο της δικαστικής εξουσίας στο ποιος τελικά είναι αθώος και ποιος ένοχος. Στην περίπτωση μου η ίδια η έδρα εκχώρησε τις αρμοδιότητές της στον τύπο, και συγκεκριμένα στην επιτομή του κίτρινου τύπου την εφημερίδα "πρώτο θέμα", επιτρέποντας, πάρα τις έντονες διαμαρτυρίες τόσο τις δικές μου όσο και της υπεράσπισής μου, να παρεισφρήσουν διάφορα εμετικά ρεπορτάζ στη δικογραφία και να αξιοποιηθούν εναντίον μου ως στοιχεία. Μιλάμε για άρθρα που με παρουσιάζουν σα μανιακό δολοφόνο ή σα δαιμόνιο τρομοκράτη ή ξέρω εγώ τι άλλο. Αυτά τα έγγραφα μπήκαν στη δικογραφία κανονικά, θεωρηθήκαν, αναγνώστηκαν ως στοιχεία. Και δηλαδή συνέβη κάτι πρωτοφανές, οι δικαστές προκειμένου να με καταδικάσουν, να εκχωρήσουν μέρος της εξουσίας τους στην εφημερίδα "πρώτο θέμα".

-Επίσης υπάρχουν και διευρυμένα αποσπάσματα από λογοτεχνικά σου κείμενα. Τι αποδεικνύουν αυτά;

-Τάσος Θεοφίλου: Επίσης στην ίδια λογική με τα άρθρα της συγκεκριμένης εφημερίδας, της αυτοαποκαλούμενης εφημερίδας, υπάρχουνε σημεία από μια σειρά διηγημάτων που είχα αναρτήσει στο διαδίκτυο με τίτλο "παρανοουαρικό". Και τα οποία ήταν κάποιες ας πούμε σπλάτερ ιστορίες που κατά βάση περιγράφανε έναν εργαζόμενο σε διάφορες κακοπληρωμένες και άσχημες δουλειές και κάποιες έτσι κάπως ακραίες αντιδράσεις του απέναντι στην εργοδοσία. Αυτά τα διηγήματα λόγω των ακραίων αντιδράσεων που είχε ο ήρωας, -ο οποίος περιέγραφε σε πρώτο πρόσωπο, επομένως το δικαστήριο θεώρησε ότι περιγράφω τον εαυτό μου- θεωρήθηκαν ότι σκιαγραφούν κατά μια έννοια το βίαιο προφίλ

μου, το βίαιο χαρακτήρα μου και επίσης είναι μέρος της δικογραφίας. Εντωμεταξύ υπάρχει μια ενδιαφέρουσα αντίφαση σε σχέση μ' αυτό. Θέλανε στο πρωτόδικο σώνει και καλά να με καταδικάσουν και με βάση το μύθευμα που υπήρχε πάλι από τα μίντια, ότι εγώ δεν έχω δουλέψει ποτέ στη ζωή μου και ότι άρα ζω από τις ληστείες, άρα έχω πάρει μέρος και στη συγκεκριμένη ληστεία. Και συγχρόνως περάσανε και τα παρανουαρικά μέσα στα αναγνωστέα, που μέσα στο παρανουαρικό το μόνο που μπορεί να καταλάβει κάποιος, είναι ότι δεν υπάρχουν τέτοιου είδους αδικήματα σαν και αυτά που περιγράφονται, γιατί μιλάμε για υπερσπλάτερ καταστάσεις. Το μόνο που μπορεί να καταλάβει κανείς είναι μια αγανάκτηση ενός ανθρώπου, που για σειρά ετών δουλεύει στις χειρότερες και πιο επισφαλείς δουλειές. Λες και πρέπει να απολογηθεί ο εργαζόμενος που η εργοδοσία είναι αρκετά φειδωλή στο να κολλάει ένσημα στους εργαζομένους της. Αντί να αξιοποιηθούν έτσι, αξιοποιήθηκαν μόνο ως προς το επίπεδο το οποίο θεωρεί το δικαστήριο ότι περιγράφει τον αιμοσταγή χαρακτήρα μου.

-Πάμε τώρα και σ' αυτό που θεωρείται από το κατηγορητήριο η σημαντικότερη ένδειξη για την ενοχή σου, δηλαδή το περιβόητο καπέλο και το DNA.

-Τάσος Θεοφίλου: Καταρχήν να πω ότι πέρα από την δικιά μου υπόθεση, η οποία έχει μια σειρά από παραλείψεις και κενά, τα οποία θα αναφέρω αργότερα, πρέπει κάπως να διευκρινιστεί ότι το DNA από μόνο του έχει πάρα πολλά προβλήματα ως στοιχείο, παρά την ψευδοεπιστημονική ατμόσφαιρα που προσπαθούν να χτίσουν γύρω απ' αυτό οι διωκτικές αρχές. Καταρχήν να αναφερθώ λίγο πρόχειρα σε γνωμοδότηση της εθνικής επιτροπής βιοηθικής (ΕΕΒ) στις 23/03/2001, σε σχέση με τη χρήση γενετικών αποτυπωμάτων στην ποινική διαδικασία. Όπου αναφέρει στο τρίτο άρθρο ότι: όταν τα γενετικά αποτυπώματα των δυο δειγμάτων δεν ταιριάζουν απόλυτα, το αγνώστου προελεύσεως δείγμα αποκλείεται να προέρχεται από το γνωστό δότη. Σε αυτή την περίπτωση η μέθοδος έχει απόλυτη αξία για τον αποκλεισμό υπόπτων. Όταν τα γενετικά αποτυπώματα των δυο δειγμάτων ταιριάζουν απόλυτα, εφόσον φυσικά δεν υπάρχει νόθευση των δειγμάτων (και εδώ θα έρθω αργότερα) τότε είναι πιθανό, αλλά όχι βέβαιο, το αγνώστου προελεύσεως δείγμα να προέρχεται απ' το συγκεκριμένο δότη. Να το πω πολύ απλά, άμα το DNA κάποιου ταυτίζεται με το DNA που έχει βρεθεί σε ένα αντικείμενο, δε σημαίνει ότι

του ανήκει. Απλά άμα δεν είναι, τότε είναι σίγουρο ότι δεν του ανήκει και αναφέρει μετά μια σειρά από περιορισμούς που πρέπει να υπάρχουν. Τώρα σε σχέση με τη νόθευση των δειγμάτων, το πώς μπορεί να γίνει επιμόλυνση στο εύρημα... προκειμένου να αποφευχθεί πρέπει να τηρηθεί μια πολύ συγκεκριμένη διαδικασία. Αυτή η συγκεκριμένη διαδικασία όπως προέκυψε ούτως ή άλλως από τις καταθέσεις των μαρτύρων, δεν τηρήθηκε ούτε στα αστεία. Πάντως συγκεκριμένα στη δική μου υπόθεση το DNA, το οποίο φέρεται να αντιστοιχεί στο δικό μου, έχει βρεθεί υποτίθεται σε ένα καπέλο που έπεσε κατά κάποιες μαρτυρίες από έναν εκ των δραστών... με τη διαφορά ότι αυτό το καπέλο δεν εμφανίζεται σε καμία φωτογραφία από τη σκηνή του εγκλήματος. Στις φωτογραφίες εμφανίζονται μια σειρά από ευρήματα από λεπτομέρειες, από βολίδες και κάλυκες πυροβόλων όπλων, γυαλιά οράσεως, κινητά τηλέφωνα, το κάθε πετραδάκι ας πούμε. Και δεν εμφανίζεται στις φωτογραφίες κάποιο καπέλο. Αντ' αυτού το καπέλο εμφανίζεται κατευθείαν στις φωτογραφίες στη ΓΑΔΑ. Ακόμα και στα έγγραφα, τα οποία συνοδεύουν το ταξίδι που έκανε υποτίθεται μέχρι τη ΓΑΔΑ έχουν ένα τελειώς διαφορετικό δρομολόγιο από τα υπόλοιπα ευρήματα. Και μάλιστα είναι με μια μέρα καθυστέρηση. Αυτό είναι το ένα σκέλος, η προφανής απουσία του ευρήματος. Το δεύτερο σκέλος έχει να κάνει με την ελλιπή έκθεση, η οποία συνοδεύει την υποτιθέμενη ταύτιση του δείγματος DNA, που βρέθηκε με το δικό μου, στην οποία έκθεση δεν αναφέρεται καν ο ιστός ο οποίος σαρώθηκε από το καπέλο. Δηλαδή άμα πρόκειται για αίμα, για ιδρώτα, για σπέρμα. Είναι απλά μια έκθεση όπου καταλήγει ο αξιωματικός της διεύθυνσης των εγκληματολογικών εργαστηρίων (ΔΕΕ), ότι απλά ταυτίζεται 100% χωρίς να μας λέει τίποτα άλλο. Έχει μια σημασία επίσης σε σχέση με τη γνωμοδότηση της εθνικής επιτροπής βιοηθικής, ότι μέσα στις προτάσεις που κάνει είναι ότι τα εργαστήρια στα οποία θα διενεργούνται οι αναλύσεις των γενετικών αποτυπωμάτων πρέπει να είναι φορείς ανεξάρτητοι από τις ανακριτικές αρχές. Προτείνει να εποπτεύονται από το υπουργείο υγείας και όχι από την αστυνομία. Συν αυτού τα μηχανήματα που είχε η ΔΕΕ μέχρι και το 2014 δεν ήταν καν πιστοποιημένα. Επομένως έχουμε να κάνουμε με μια σειρά προβλημάτων και αντιφάσεων σε σχέση με αυτό το υποτιθέμενο "υπερστοιχείο", το DNA σε κινητό αντικείμενο.

-Αν δεν κάνω λάθος προβλέπεται και το δικαίωμα στον άνθρωπο που έχει συλληφθεί να βάλει κάποιον άλλο ανεξάρτητο ερευνητή.

